

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM. Mátrai Gyula dr.: Jöjj el Uram, Jézus! — — — Dicsérd, Sion, Megváltódat, Vezéredet, Pásztorodat... — M. R.: Engesztelés. — Imaszándékunk: A "Mindent Érted Jézusom!" — Oltáregyleti élet.

Jöjj el Uram, Jézus!

Jöjj el 1942-ben egész életünkbe!

1. Jöjj el, hogy lássa a világ, amit mondottál egykor: «Nélkülem semmit sem tehettek», mert Urunk Istenünk vagy nekünk és mindenkinek, aki a földön él. Óhajtjuk magunknak és mindenkinek a Te országot, amely a hatalom — az isteni mindenhatósággal dolgozó igazságosság — szeretet és a béke országa! Jöjj! Mutasd meg irgalmasságot! Könyörülj az emberiségen és dicsőítsd meg előtte önmagadat!

2. Jöjj el az országok vezetőihez! Hittel, bizalommal kérjük! Te kormányozz — Krisztus Király! — bennük! Ne hozzanak olyan rendeleteket, amelyek meg nem tarthatók és maguk ne vessenek gátat azoknak, akik meg akarják tartani. Légy világossága országunk vezetőinek akkor is, amikor ők maguk ezt nem is kérik Tőled! Vezesd őket az igazságosság és önzetlen emberszeretet útján! Akkor szívesen engedelmeskedünk neked.

3. Jöjj el Anyaszentegyházadba. Légy benne életében! Az előjárókéban is, meg a hívekében is! Világosságot találunk Benned, ki a világ világossága vagy; útmutatást csak Tőled kaphatunk igazán, mert az «út és élet is» Te vagy! Látni akarunk egyházi előjáróinkban és Neked akarunk engedelmeskedni az ő személyükön keresztül. Híveid alkalmazkodni akarnak Hozzád: úgy akarják berendezni életüket, hogy azon keresztül Téged ismerjen föl a világ. Érezzük, hogy itt az idő, amikor nemcsak prédikálni, de élnie kell Krisztust papnak és világinak egyaránt.

4. Jöjj el egyéni kis világunkba is! Minden emberi szív külön kis országod, külön kis mennyországod legyen, amelyben gyönyörűség leled! Úr Jézus, mily kevés emberből érzünk meg Téged! Mily sok híved nem jó «cégér»-e szellemednek! Mily sok híved szíve nem dobogja még a Te Szíved ütemét! Mily sok buzgóság és jócselekedet van, amelyben nem az igazi képed, hanem csak deformált, elcsúfított arcod látszik. Jöjj el és alakítsd szívünket a Te Szíved szerint!

5. Jöjj el Oltáregyesületünkbe! Hisz egészen a Tied! Éretted alakult! Téged akar imádni, engesztelni, szeretni! Szeretettől indítatva, földi szegénységedről akar — áldozatok árán is — gondoskodni a szegény templomokban, ahol épügy jelen vagy, mint a fényes katedrálisokban. A Te jelenléted nélkül az Oltáregyesületnek nincs létjogosultsága. Élete se lehet nélküled! Isten minden dicsérete is

általad, «a mi Urunk Jézus Krisztus által» van a földön. Az Oltáregyesület általad akarja elérni az Atyát s a Szentlelket is. Mily óriási jelentőségű, hogy közöttünk vagy a világ végéig mindennap! Ez a jelenlét váljék a lelkünkbe való eljövettelé és benne való uralkodássá, hogy oltáregyesületi hivatásunkat folytonos reánkhatásod alatt teljesíthessük! Jöjjön el közénk Veled a buzgóság és lelkes odaadásnak az a világa, melyben az Isten-szeretet és felebaráti szeretet virulnak, melyben az igazság és béke összeölelkezve örülnek és dicsérnek Téged, «aki által minden lett»; aki az ember számára nemcsak a mennyországot szerezte, hanem a természetfölötti élet minden lehetőségét is.

Ezért nézünk bizalommal a szentségházra és nyitjuk ki előtte a lelkünket mély és igaz fohászzkodással: «Jöjj el Urunk, Jézus 1942-ben egész életünkbe!» Amen.

Mátrai Gyula dr.

Dícsérd, Sion, Megváltodat, Vezéredet, Pásztorodat...

Ez ének szavaival hív fel bennünket ma különösen az Anyaszentegyház az eucharisztikus Jézus dícséretére és dicsőítésére.

A mai történelmi időkben, amikor a népek vezérük köré csoportosulnak s teljes bizalmukat helyezve beléjük, vakon engedelmeskednek parancsaiknak s tény, hogy édes hazánk jóléte is attól függ, tudunk-e egységesen honmentő Vezérünk köré csoportosulva teljes bizalommal mindannyian engedelmeskedni, gondolkunk arra is, hogy Isten már tizenkilenc századdal ezelőtt küldött az egész emberiség számára egy Vezért, ki annyira szerette népét, hogy életét adta megmentésére s végtelen szeretetében a világ legnagyobb csodáját gondolta ki a legméltóságosabb Oltáriszentség szerzése által, hogy szent Testével táplálja népét s vele maradjon mindvégig. Ha a világ hú maradt volna a nagy Vezéréhez, ma e földön a béke és szeretet paradicsomkertjében élnék, az első keresztyének hősi szellemében, kik annyira szerették egymást, hogy megosztották vagyonukat, betevő falatjukat a szűkölködőkkel, mert a szentáldozás közös asztalánál megtanulták a szeretet szent közösségében élni. Sajnos, minél inkább eltávolodtak az emberek az eucharisztikus asztaltól, annál inkább eltávolodtak a szívük is egymástól, annál inkább lett a mindent letipró önzés úrrá a földön.

Vissza tehát az Eucharisziához, hogy visszatérjünk az egymást, ha kell, lemondások árán is segíteni tudó szeretethez.

Mindenekelőtt legyen élő hitünk Jézus jelenlétében az Oltáriszentségben! Sokan az Oltáriszentséget csak mint valamely szent tárgyat tisztelik. Pedig Jézus szavai világosan s minden kétséget kizáróan szólnak: «En vagyok az élő kenyér, ki a mennyből szállottam alá! . . . » «Aki e Kenyérből eszik, örökké él! . . . » És tanításának három éve alatt hányszor beszél Jézus az Ő szent Testéről, mint lelkünk táplálékáról. Márpedig Jézus szavai halálosan igazak és komolyak! — « . . . Ég és föld elmúlnak, de az én igéim el nem múlnak! »

Jézus, az élő Isten és ember egyaránt jelen van az Oltáriszentségben. Ez a valóság pedig a legnagyobb boldogság forrása kell hogy legyen az ember számára, de viszont a legnagyobb hálára is kötelez. Ha Isten, az ég és föld Ura, irántunk való végtelen szeretetből annyira megaláztat, hogy szerény ostyá leple alá rejtőzik, csak hogy szívünkbe térhessen Isten s emberségével, kérdem, nem szent kötelességünk-e Őt minél gyakrabban meglátogatni templomaink szent oltáránál, hol az örökmécses figyelmeztet áldott jelenlétére s Őt minél gyakrabban megtisztult

szívvel magunkhoz venni? Hisz Óvele a Szeretetet vesszük, melyet kell, hogy kisugározzunk embertársainkra. Továbbá azzal mutatjuk ki hálánkat, hogy bizalommal tárjuk fel Előtte bánatunkat, örömminket s kegyelmeket kérünk Tőle, — hisz értünk van itt; hogy minket boldoggá tegyen! «Kérjétek s adatok nektek . . .» «Mindazt, amit hittel kértek, megnyeritek!» Ezek Jézus szavai. Csak legyen élő hitünk Benne s ne kételkedjünk szívünkben; legyünk engedelmesek parancsai betartásában, akkor biztosan megnyerjük, amit kérünk, ha az lelkünk javára válik. Az alábbi sorokkal együttérezve fejezzük ki a mai napon hűség- és hálanyilatkozatunkat:

I.

Jézus, drága nagy Vezérem,
Rejtve kenyér s bor színében;
Hogy köztünk vagy, boldog vagyok,
Neked élek! Érted halok!

II.

Köszönöm, hogy úgy szeretél,
Értünk szent Áldozat lettél;
S hogy e földön velünk maradj,
Oltárainknak rabja vagy.

III.

Ahol Te vagy, mi ott leszünk.
Neked hűséget esküszünk!
S ígérjük, hogy nem lesz oltár
Többé, hol elhagyott volnál!

IV.

Szűzanyánknak örökébe
Anyád helyét töltjük im be;
E földön ő már nem lehet,
Mi gondozunk Anyád helyett.

V.

Nagy Vezérem, Érted élünk,
Veled mindent megbeszélünk;
Szent Testeddel táplálkozva
Nyerünk erőt a munkánkra.

VI.

Szent parancsod teljesítjük,
Egymást testvérként segítjük;
S készen állunk minden napra,
A bűn ellen kemény harcra.

VII.

Drága Jézus, nagy Vezérünk,
Áldd meg, kérlek, hazánk, népünk;
S szívünk, ajkunk zengi hévvel:
Eljen Jézus kenyérszínben!

ENGESZTELÉS.

Elérkezett a nap, mikor Robert Dangesnak be kellett vallania, hogy le van győzve. A titkos baj, mely már hónapok óta rongálta egészségét, nemsokára bevégezni látszott romboló munkáját. Minden orvosság hiába volt. A cának a bádtsága, vonásainak ziláltsága, egész testének kimerültsége meggyőzte őt arról, hogy nem fog többé meggyógyulni. A vég biztos közeledése súlyos gondolatokat ébresztett benne, melyek erős elhatározásra bírták.

Dél felé, mikor orvosa megérkezett, anélkül, hogy szokásos kérdéseire várna, így szólott hozzá:

— Doktor, végem van!

A másik tiltakozott, amint ezt kellett tennie. Nyugodt hangon, ügyes mondatokban, hogy reményt nyújtson. De a beteg folytatta:

— Doktor, végem van! Ne mondja, hogy nem, mert én érzem és látom azt jól. Hiábavaló dolog azt továbbra is takargatni! Nem vagyok azok közül való.

kik beérik hiú szavakkal. Ma tudni akarom a teljes igazságot! Nem lábolhatok ki bajomból többé, nemde?

- Talán egy operáció még segíthetne rajta!
- És mennyi a remény arra, hogy sikerül?
- Legalább százpercentes!

— Én többet mondok! Ez nem elég arra, hogy megkockáztassam. És aztán, feltéve, hogy sikerülne, jól tudom, hogy milyen állapotban maradnék. Egy élő roncs. Nem, jobb szeretek elmenni azonnal!

A doktor felkiált:

- De még nem kell elmennie azonnal, még nem kell meghalnia!
- Nos hát, éppen ez a fontos nekem! Mennyi időm van még hátra? Nagy szükségem van reá, hogy ezt tudjam, azért kérdezem önt, doktor. Kérem önt, könyörgök, mondja meg a valóságot. Látja, én már biztos vagyok, ne takargasson hát semmit!

— De ez nagyon kényes kérdés, amit ön tesz! Az orvos nem proféta!

- Legalább mondja azt, amit valószínűnek tart! Mennyit enged nekem? Egy hónapot? kettőt? hármát?

— Talán hármát... De kettőt majdnem biztosan!

— Tehát ön garantál nekem még legalább kéthavi életet! Úgy értem... egy életet, melyben örvendhetek még értelmi tehetségeimnek, ha bármily kis mértékben is?

— Igen, amennyire tapasztalataim után ítélnék, úgy hiszem, mindezt megígérhetem önnek!

— Jól van, doktor, köszönöm őszinteségét!

Az utolsó szó hangsúlyozása mutatta, hogy a beteg végét óhajtja vetni a beszélgetésnek, azért az orvos eltávozott.

Másnap a beteg Danges papot hivatott. — Ó, Róbert Danges, ki egész nyilvános jellegű élete alatt nemcsak; hogy nem mutatkozott apostolnak, de még a vallásos egyházi eszme támogatója sem volt, egyáltalában nem volt vallásos. Mit fognak mondani tettehez? Vajjon a dolog nyilvánossá lesz-e, vagy titokban marad? Mindezt nem tudta! De emberi megfontolásokra, hátsó gondolatokra nem volt többé ideje.

A pap, kit nevezetesen látogatni hívott, nem ismerte őt. De egyike volt azon egyháziaknak, kiről környezetében sokat hallott beszélni, s anélkül, hogy személyesen ismerte volna, jól volt értesülve értékéről. Már jó előre elhatározta lelke bensejében, hogy a kellő időben ez alázatos paphoz fog fordulni, kinek tudását, széles látókörű szellemét, életszentségét nagyra becsülte.

Mikor tehát ez megérkezett, a beteg nagy bajjal felemelkedve karosszékből s helyet mutatva számára, így szólt hozzá:

— Káplán úr, engedjen meg, hogy önt idefárasztottam anélkül, hogy ön engem ismerne. De nevét és látásból személyét én már régóta ismerem!

— Igy én is ismerem önt! — vizonzá a lelkész.

— Ez esetben lépésem kissé meg fogja önt lepni!

— Nem tagadom, így van a dolog! — A beteg folytatta: — Még nem vagyok haldokló, amikor egyesek bátorságot vesznek arra, hogy papot hívassanak. De, lelkész úr, nézzem reám, én már halálra vagyok ítélve s ez gyors léptekkel közeleg hozzám. Ezért kérttem önt, segítsen nekem meghalni!

— Egy papnak, uram, mindenre készen kell lennie! De egy oly lélekért, mint ön, egész különös buzgósággal és szeretettel kész vagyok minden szolgálatra!

— Nagy szükségem van erre s előre is nagyon köszönöm önnek! Annyi a

nyomorúságom, amit önnek meg akarok vallani! Tudva, hogy ki vagyok, sok mindent tudhat rólam... De gyónásom előtt engedje meg mégis, hogy alapjában megismertessem magamat s kissé megmagyarázzam életemet.

A pap nagy figyelemmel közeledett hozzám. A beteg tovább beszélt:

— Miután önt idehivattam, tudja, hogy hiszek a vallásban, melyet ön képvisel. De ön bámulni fog, uram, ha elmondom, hogy ez nem a fenyegető halál közeledése, mely számomra visszaadta a hitet!... Nem, mert én sohasem szüntem meg hinni!... Hatvan éve annak, hogy első szentáldozásomat elvégeztem... Egyik vidéki liceumnak a növendéke voltam, ahol a vallásos oktatás, mint minden ilyenmű intézetben, csak nagyon általános volt... És én nem voltam valami jámbor gyerek. Mégis — szentáldozásom napján — a jó Isten irgalmából, Ki ekkor meglátogatta lelkemet, homályos hitem valami erősebb megvilágítást nyert... És ennek emléke mindig meghagyott valami kis világosságot bennem, amely soha ki nem aludt lelkem mélyén! Ön tudja, hogy az első áldozás abban az időben — még jobban, mint ma — az ilyen intézetekben nem volt más, mint hagyományos szertartás, egyszerű engedmény a vallásos eszméknek, melynek benyomása rendszerint hamarosan eltűnt a legtöbb gyermek lelkéből. Számomra ez volt az első és egyetlen szentáldozás. De higgye el — ismétlem — ennek emléke és benyomása sohasem veszett ki teljesen lelkemből. Hányszor éreztem életem folyama alatt Isten hívását e reggelre emlékezve... Ilyenkor sajnálkoztam, megilletődtem... aztán életem visszatért megint rendes medrébe s minden feledésbe merült újra... Ma, mikor a Magasból jövő fény körülvesz s a föld árnyai szétszóródnak, hitehagyásom óriási volta megszegyenít engem... Miután látomásban az Istenség érzete jelentkezett bennem, a jó Istené, Kit annyiszor visszautasítottam — egész valómat átváltozva érzem... Reám nehezedik azóta életem minden engedetlensége, mulasztása, az isteni törvények megszegésének tudata. Egy ezek közül különösen érinti szívemet, sértő áthágása egy lényeges parancsnak... «És húsvét táján az Oltáriszentséget magadhoz vedyed!» — Látja, emlékszem rá jól. De hogyan lehetne ezt jóvátenni? — Kérdém ezt először reménytelenül magamtól. De azután, káplán úr, úgy látszott nekem, hogy bizonyos mértékben mégis jóvátehetem. Ime hatvan éve, hogy bezártam szívem ajtaját Istei előtt. És a doktorom azt állítja, hogy még legalább két hónapig élhetek. Tehát nagyon szeretném halálom előtt annyiszor magamhoz venni az Úr Testét, ahány húsvétkor elmulasztottam azt. Vajjon lehetséges volna-e?

A lelkész nem is iparkodott arcán elrejtteni a papi örömet, amit szíve érzett a megható vallomás, illetve kérés fölött. Azért élénk szívéllyességgel válaszolta:

— Bizonyára! És mily öröm ez számomra, uram, hogy kezemet és szívemet ez engesztelő áldozások szolgálatára adhatom. Mindennap jönni fogok a kívánt órában s elhozom az ön ifjúságának Istenét! Ön nem tudja bizonyára, hogy az Egyház megengedi bizonyos esetekben az eucharisztikus bűjt elhagyását is a betegeknek, hogy megkönnyítse nekik a szentáldozást. Az ön esetében is megengedhető ez bizonyára!

— Nem, nem! Amennyire csak lehetséges lesz, én ehgyomorral akarok áldozni, amint azt kellett volna tennem, ha teljesítettem volna idejében az Egyház e szent parancsát. És most, lelkész úr, készülünk el a szentgyónással!

A következő időben azután úgy tett, amint óhajtotta! Isten az Ő végtelen jóságában, mely sohasem hagyja magát legyőzni a nagylelkűségben, tizenöt nappal többet engedett neki a maga megszentelésére, az engesztelésre. Azután jámborul húnyt el, feszületét csókolgatva, hogy a magasba térjen, mindörökké örvendezni az Istennel való boldog egyesülésben!

A «MINDENT ÉRTED JÉZUSOM!»

Az Oltáregyesület jelvényén ez van körbeírva: «Mindent Érted Jézusom!» A felirat mintegy körülöleli a Szentostya képét. Jelképes értelme: Nekünk az a hivatásunk, hogy méltó étellel, — melyben minden az Úr Jézus szolgálatába van állítva — hirdessük, imádjuk és engeszteljük Őt.

1. *Hirdessük!* Nemcsak ajkunkkal! Bár meg kell Őt vallanunk! Apostoloknál szóval is kell, de sokkal inkább *tettel*. A mai ember előtt már igen keveset ér a szó, ha nincsenek tapasztalati tények mögötte. Olyan emberek szavainak van súlya, akiknél ugyanazt hirdeti az életük, amit mond az ajkuk.

Az Úr Jézust mint Istenembert, Megváltót és az egyetlen Mestert kell tekintenünk. Életünkben így kell állania! Helyesebben életünknek ezt kell tükröznie. Ő abszolút tekintély előttünk. Bármiről van szó, az a döntő számunkra, amit «Istenfia mondott». Az a helyes irány, amit az Ő példája mutat: Minden felett áll a lelkünk értéke, melynek halála árán világra jött, melyet halálával váltott meg, melyért mint az élet igazi és egyetlen «Mestere» fáradt, tanításával és esdeklő példájával. Ha látszik az életemen, hogy Krisztus a fő benne, akkor Ő érvényesül általam: Őreá emlékeznek, Őreá hallgatnak, az Ő irányítását bennem látva, Őt fogadják el az emberek. *«Legyetek tehát az igének cselekvői és nem csupán hallgatói!»* (Jak. 1, 22.)

Az életünkkel vonzzunk minél több embertestvért, ez a leghangosabb módja a Krisztus országa hirdetésének. A normális emberek között nincsenek olyanok, akiknek a tettek sem beszélnének elég hangosan. A tettek még most is megmozgatják a «világot». Akarjuk elérni azt, hogy nálunk is beszéljenek a tettek!

2. *Imádjuk!* Az Úr Jézust, mint abszolút tekintélyt tükrözze az életünk. Ő az Isten Fia! Az Atyával és Szentlélekkel egy lényegű, egyetlen Istenünk! Csak Őt imádjuk és senki és semmi mást! Sokféle bálványimádás dívik most is a világon. Látunk magukat kereszténynek valló embereket, akiknek pót-isteneik, bálványaik vannak. Ezek is láthatatlanok, de nagyon benne vannak életünkben: a hangjuk, a kezük, a gonoszáguk néha annyira bántó, hogy lehetetlen észre nem venni szerepüket embertestvéreink életében. Gondolunk az önzés, a gőg, a hazugság, az erkölcstelenség, képmutatás és igazságtalanság bálványaira, amelyeknek annyi embertestvérünk hódol néha olyan mértékben, hogy szinte inkább ezeket imádják, mint az Úr Krisztust. Lehetsz «ember a gáton» akkor is, ha csak Krisztusnak hajtasz «térdet-fejet». Ha egyedül Ő a te legfőbb gondod, Mellette a többi is jól fogod elintézni. Ha nem hagyod fejedre nőni a szenvedélyeket és a lármas, ideges «életet», mely körülvesz, hanem *minden felett áll nálad Krisztus érdeke, akkor imádogd Őt.*

3. *Engeszteljük!* Az a félrenézés, nemtörődés, — mellyel a világ nagyrésze kezeli Krisztust — kihívóan bántó! Csoda, hogy az Úrnak oly istenien nagy türelme van! Hogy engedi mindazt, amit az emberek Vele szemben elkövetnek! Ő, mekkora szeretetnek kell lennie ilyen türelem mögött! Igazán — elgondolhatatlan — «mély»ége a szeretetnek az, amelyből az Úr türelmét meríti.

Nekünk azzal kell legfőképpen engesztelnünk, hogy mindig «tekintettel vagyunk» az Úr Jézusra. Számba vesszük Őt! Ő igenis van! Őt nem feledjük el! Adunk Neki is érvényesülési lehetőséget az életünkben! Engedjük magunkat irányítani Általa. Ne a szenvedélyek, vagy kizárólagosan a földi érdekek irányítsanak — mint a legtöbb embert — mert ezeken sokszor az ördög lovagol.

Az engesztelésnek ezt a leglényegesebb gyakorlatát ne hanyagoljuk el, mert

enélkül az engesztelő imádságaink sem lennének igazak, csak festmények volnának egy nem létező világból.

Igy *valóítsuk meg* a „Mindent Érted Jézusom»-at életünkben ez új esztendőben!

Teljes búcsúk: Január 1., 2., egy tetszésszerint választott napon, imádási óránk napján, az oltáregyesületi összejövetel napján.

„Az Úr Jézus békéje, — mely felülmúl minden érzelmet, — őrizze meg szíveteiket és értelmeteket az Úr Krisztusban!» (Fil. 4.)

OLTÁREGYELETI ÉLET

Az év elején szokásos novénánkat a decemberi választmányi ülés határozata *farsang kilenc utolsó napjára (február 9–15) tette*, úgy, hogy az úgynevezett negyvenórás szentségimádatással együtt tartjuk meg. Szeretnők, ha a mult évihez hasonlóan vennének benne részt az oltáregyesületi tagok. Programját bővebben a februári Oltáregyesületi élet hozza.

Az Oltáregyesület is részt vett az Erdély megsegítésére kibocsájtott *nyereménykölcsonben* 10 darab, egyenkint 100 P-ös, tehát összesen ezer pengőt kitevő jegyzéssel.

Központi terjesztőnői ülésünkön januártól kezdve *beszámolók* is lesznek, hogy egyik Oltáregyesület épüljön a másiknak munkáján és megtanulja azt, amit más Oltáregyesület leleményessége az eucharisztikus szent ügy szolgálatába állított.

Az Örökimádás harangjainak elektromos harangozógépekkel való felszereléséről már több ízben hírt adtunk. Most azt jelenthetjük, hogy a munka elkészült, a gépek gyönyörűen dolgoznak: a harangok egyenletesen, mindig egyformán szólnak, sem a megkezdésnél, sem a félbeszakításnál nincs egyetlen kongás. Dr. Mátrai lelkész a decemberi választmányi ülésen terjesztette elő az elszámolást. E célre befolyt adományok összege 3724'90 P. A kiadások: A herfordi számla (a gépek, monteur munkadíja, útiköltsége, lakása és kosztja) 4504 P; a harangok tengelyeinek golyóscsapágyba helyezése: a) a csapágyak vételára 992'40 P; b) felszerelése 300 P; a villany felvezetése a toronyba, falba vésett Bergmann-csővekben 1263'64 P; a gépesítésnél felmerült lakatosmunka 699'80 P; az ács számlája 225 P; segítőmunkásoknak 32 P; behozatali engedély és okmánybélyeg 24'70 P. Összesen 8041'54 P. A mutatkozó hiányt — összesen 4316'64 P — a templompénztár fizette, amely már készült erre és — hála a jószágos Gondviselésnek és nagylelkű jótévedőinek — az idén is deficitmentesen zárul. Nem mulaszt-hatjuk el, hogy e helyen is hálátelt szívvel boruljunk le az isteni Főlség előtt, hogy e mű létrejöttét megengedte és jótévedők küldésével elősegítette és mély tisztelettel fejet hajtunk nagylelkű — nagyrészt névtelen — jótévedőinknek, akiknek adományai maguk a harangozógépek árát egészen fedezték. Gratulálunk azoknak, kiknek karjai a gépekben elporladhatlanul élnek tovább majd évszázadokon át. A zárdában igen boldog a harangozó nővér. Most örömmel megy, nem kell birkóznia a hatalmas harangokkal (1204 és 700 kg is van!), mert az ő gyenge izmait hűséggel helyettesítik a robusztus gépek. *Szóljanak az Örökimádás harangjai minél beszéde-szebben, minél több lelkihatással és esdjenek áldást azokra, akik e mű létrehozásán fáradoztak!*

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.